

Малко по-настрани стоялъ единъ човѣкъ мраченъ, по лицето на когото се четѣло мъдростъ и благородство. Той държалъ въ ржцетѣ си букетъ отъ рози. Той самъ станалъ отъ мѣстото си и ржкоплѣскалъ на постжпката на младия спартански пратеникъ. Публиката, която досега се подигравала съ стареца, сжщо почнала бурно да ржкоплѣска.

Неочаквано изсвирила тржба въ знакъ, че представлението почва. Настанала гробна тишина. Единъ свирачъ на флейта се явилъ предъ сцената, а следъ него вървѣли четири реда пѣвци, по шестъ души въ редъ. Това означавало, че ще се играе комедия.

Въ главното действие се представяло училище, въ което нѣкой си философъ преподавалъ уроци на своитѣ ученици. Действащитѣ лица, като играели, носѣли, споредъ тогавашния обичай, двойни маски въ знакъ на двоеличие. Тѣ смѣнявали бърже маскитѣ, споредъ нуждата въ играта. Тия маски наподобявали лицата, които се представяли.

Когато на сцената се появила маската на философа, цѣлиятъ театъръ избухналъ отъ смѣхъ. Зрителитѣ обърнали погледитѣ си къмъ човѣка съ розитѣ, като го сочели съ прѣстъ, а неговото име: „Сократъ, Сократъ“, се носѣло отъ уста на уста.

Сократъ, (това билъ той — философътъ), се позналъ въ маската и, както и другитѣ, се смѣялъ, безъ да се тревожи и вълнува.

Комедията на Аристофана била изпълнена съ подигравки за философа.

Самъ той, неговитѣ ученици и неговото учение били усмивани отъ край до край, обаче, съ една необикновена духовитостъ.—Комедията „Обла-